

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.
1903 Budapest, Pf.: 314/15.
Tel: (06-1) 443-5573 Fax: (06-1) 443-5733
BM: 33-104, 33-140 BM Fax: 33-133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/821/ /2011. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panaszos megbízásából eljárva jogi képviselő által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 287/2011. (X. 5.) számú állásfoglalásának megállapításai alapján a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdésére, valamint a 109. § (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Bíróságnak (1539 Budapest, Pf. 632.) címezve – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Bírósághoz is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) jogi képviselő
- 3) Független Rendészeti Panasztestület
- 4) Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 5) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2011. február 23-án jogi képviselője útján terjesztett elő panaszt, melyben a vele szemben 2011. február 17-én foganatosított rendőri intézkedést és a kényszerítő eszköz alkalmazását kifogásolta.

A panaszos a panaszbeadványában előadta, hogy 2011. február 17-én a kora délutáni órákban a 7-es számú főúton haladt társával – aki a Panasztestületnél szintén panaszt terjesztett elő – egy Seat Inca típusú kisteherautóval Budapest irányába, amelyet egy közös ismerősüktől kaptak kölcsön. A járművet a panaszos társa vezette, a panaszos maga utasként foglalt a gépkocsiban helyet. Polgárdi határánál egy, a főúton közlekedő lassú jármű – traktor – előzésébe kezdtek. Ezt követően észlelték, hogy rendőri ellenőrzés zajlik előttük, így a sofőr fékezett, aminek következtében a jármű lefulladt és emiatt félregurult a murvás útpadkára. Ezt észelve az ellenőrzést végző rendőrök odamentek az autóhoz, amelyből a panaszos és társa kiszállt. A rendőrök „nyomatékosan” felszólították a sofőrt az iratok átadására, aki ennek eleget is tett, az okmányait átadta. Eközben a panaszos a gépkocsiban a forgalmi engedélyt kereste, mivel azonban nem találta, ezt többször is jelezte a rendőröknek. A rendőrök hallva, hogy nincs meg a gépkocsi forgalmi engedélye, azzal vádolták meg a panaszost és társát, hogy lopták a járművet, amire válaszul az intézkedés alá vont személyek közölték, hogy kölcsön kapták azt. Ezután a rendőrök felszólították a sofőrt, az alkoholszonda megfújására, ami azonban csak többszöri próbálkozásra sikerült. Emiatt a rendőrök durva és trágár szavakkal, szidalmazó hangnemben szólították fel a sofőrt, hogy fújja meg a szondát rendesen. Ezt követően szóváltás alakult ki az egyik rendőr és a sofőr között a rendőr nem megfelelő hangneme miatt. Ezt észelve a panaszos kérte mindkét felet, hogy beszéljék meg a nézeteltérést, azonban a helyzet elmérgesedését nem tudta megelőzni, ugyanis az egyik rendőr szidalmazni és lökdösni kezdte a panaszos társát. Mindeközben a panaszos sírva, felfokozott idegállapotban kérte a rendőröket arra, hogy beszéljék meg békésen a történeteket. A panaszos telefonált az egyik barátjának, melynek során elmondta, hogy a társát megverték a rendőrök. A telefonálást követően a rendőrök odamentek hozzá, és minden indok nélkül megbilincseltek, majd közölték, hogy velük kell mennie. Amikor a panaszos annak okára rákérdezett, a rendőrök azt felelték, hogy „vesztegetés”. A Polgárdi Rendőrőrsön a panaszost megbilincselve a folyosón várakoztatták, és semmit nem közöltek vele. Még azt sem tudta, hogy helyileg hol van. A rendőrőrsre érkezést követően elkérték a telefonját, majd megkérdezték, hogy készített-e felvételeket. A panaszos válaszul nemmel felelt, azonban a rendőrök a készüléket tüzetesen átvizsgálták, majd kikapcsoltatták vele.

Bizonyos idő elteltével bekísérték a panaszost egy szobába, ahová a rendőrök később bankjegyeket is bevitték, és elkezdtek feljegyezni azok sorszámát és címleteit, majd viccelődve megjegyezték, hogy karácsonyi vagy húsvéti pénznek szánta-e ezt nekik. Azt állították, hogy a pénzt lebegtetve akarta a panaszos megvesztegetni őket. A panaszos elmondása szerint, nem tudta, hogy a bankjegyek honnan kerültek elő, mert nála egyáltalán nem volt pénz, mely körülményt a rendőrökkel is közölte. Ezután próbálták rávenni a rendőrök arra, hogy tanúskodjon a társa ellen, miszerint „fejelő mozdulatot” tett a rendőrök felé. A panaszos kijelentette, hogy ilyet ő nem látott. Ezután a panaszos számára ismeretlen szöveget írtak a számítógépen, majd felszólították, hogy írja azt alá. A panaszos állítása szerint, nem tudta ellenőrizni, hogy mit ír alá. A szobában a panaszost végig megbilincselve tartották, és még akkor sem vették le róla a bilincset, amikor az irat aláírására szólították fel, egészen addig, amíg nem jelezte, hogy így nem tud aláírni. Ekkor is csak az egyik kezét

szabadították ki a bilincsből. Az általa aláírt dokumentumból adtak egy példányt, majd ismét mindkét kezét megbilincselve kiültették a folyosóra.

A panaszos a rendőrörsön töltött idő tekintetében sérelmezte, hogy nem adtak lehetőséget arra, hogy ügyvédet hívjon, vagy értesítsen. Az eljárásról jegyzőkönyvet nem írt alá, és nem is olvastak fel neki ilyet. A körülbelül 8 órán át tartó intézkedés során a rendőrök sem ételt, sem vizet nem adtak. Az eljárás alatt végig megbilincselve tartották, csak a már említett papír aláírásakor vették le róla a kényszerítő eszközt pár perc időtartamra.

A panaszos a vesztegetés tényét a panaszában is tagadta, állítása szerint nem volt nála pénz.

A fentiek alapján panaszt kívánt tenni azok ellen a rendőrök ellen, akik a panaszost intézkedés alá vonták. Kifogásolta továbbá az előállítást megelőző rendőri intézkedés tényét, módját, szakszerűtlenségét és szubjektivitását, valamint az előállítás tényét és indokolatlanságát. Megítélése szerint az intézkedés az Rtv. 13. § (1) bekezdésben foglaltaknak nem felelt meg, illetve sérültek az alkotmányos jogai is.

A panaszos összefoglalva az alábbiakat kifogásolta:

- 1.) A panaszos sérelmezte az igazoltatást, nem értését fejezte ki annak oka miatt.
- 2.) A panaszos sérelmezte az előállítás jogszerűségét, illetve annak hosszúságát aránytalannak tartotta.
- 3.) A panaszos nehezményezte a bilincs alkalmazásának jogszerűségét és annak időtartamát.
- 4.) A panaszos kifogásolta azt, hogy a mobiltelefonját elkérték és kikapcsoltatták vele.
- 5.) A panaszos sérelmezte, hogy az előállítás során az aulában helyezték el, illetve az előállítás ideje alatt sem enni, sem inni nem kapott.

A Panasztestület a közrend, közbiztonság védelmére alapozott rendőri fellépést indokoltnak tekintette, ezért a panaszos személyes adatok védelméhez való alapjogának megsértését az igazoltatás vonatkozásában nem állapította meg. A panaszos előállítását továbbá indokolt és jogszerű intézkedésnek minősítette, és a jogalap vonatkozásában a személyes szabadsághoz fűződő alapjog megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani, ugyanakkor a panaszos kb. öt és fél órás fogvatartását az elvégzett eljárási cselekményekhez mérten aránytalanul hosszúnak ítélte, ezért a fogvatartás időtartama miatt a panaszos személyes szabadságának aránytalan korlátozását, s ekként sérelmét állapította meg. A bilincseléssel összefüggésben, mivel a kényszerítő eszközt az eljáró rendőrök – a fentiek szerint – a panaszossal szemben megfelelő jogalap hiányában alkalmazták, a Panasztestület megállapította a panaszos emberi méltóságának megsértését, amely sérelem súlyát tovább növelte az a körülmény, hogy a bilincshasználat rendkívül hosszú időn át, közel öt órán keresztül tartott. A Testület a panaszos mobiltelefonjának az elvétele kapcsán – a felek előadásában mutatkozó, feloldhatatlan ellentét miatt – a tulajdonhoz való alapjog megsértését ugyanakkor nem tudta megállapítani. A fogdai elhelyezéssel összefüggésben a Panasztestület a panaszos emberi méltóságának megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani, és nem állapított meg mulasztást azzal összefüggésben sem, hogy a rendőrök a panaszosnak a szabadságkorlátozás ideje alatt nem adtak ételt. A rendőrök azon kötelezettségével összefüggésben pedig, hogy a fogvatartás ideje alatt a panaszosnak inni adjanak, a Panasztestület kellő bizonyítottság hiányában nem tartotta megállapíthatónak a panaszos emberi méltósághoz való alapjogának megsértését.

II.

Döntésem meghozatala során az alábbi rendőrségi dokumentumok és nyilatkozatok álltak rendelkezésre:

- a panaszos 2011. február 23-án előterjesztett panaszbeadványa,
- r. törm. és r. őrm. 2011. február 17-én készített jelentése,
- a panaszos előállításának időtartamáról kiállított igazolás,
- Tájékoztató az előállított/elővezetett személy jogairól, kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről,
- Nyilatkozat,
- r. törm., r. őrm., r. ftzls., r. ftörm. és r. zls. 2011. február 17-én készített jelentése,
- r. törm. és r. őrm. 2011. június 30-án készített jelentése,
- r. ftzls., r. ftörm. és r. zls. 2011. június 28-án készített jelentése,
- Büntető feljelentés,
- Jegyzőkönyv lefoglalásról,
- r. szds., őrsparancsnok 2011. február 17-én készített jelentése,
- a Polgárdi Rendőrőrs parancsnoka és helyettese által végzett parancsnoki kivizsgálásról 2011. február 17-én készített jelentés,
- a Székesfehérvári Rendőrkapitányság vezetője által 2011. február 21-én készített összefoglaló jelentés,
- a Székesfehérvári Rendőrkapitányság vezetőjének 2011. június 30-án kelt válaszlevele,
- a Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 2011. július 4-én kelt válaszlevele.

A rendelkezésre álló rendőrségi iratokból tényszerűen az alábbiak állapíthatók meg.

A panaszossal szemben intézkedő rendőrök, r. törm. és r. őrm. a sérelmezett eseményekkel összefüggésben a 2011. február 17-én kelt jelentés szerint, az említett napon 14 óra 30 perctől kezdődően a panaszossal szemben az Rtv. 29. §-a (1) bekezdésének I. fordulata alapján igazoltatást, a 31. § (1) bekezdése szerint személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását, illetve a 33. § (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személy elfogását hajtották végre. Az intézkedés során a panaszossal szemben az Rtv. 48. §-ának c) pontja alapján – szökésének megakadályozása érdekében – bilincset alkalmaztak. A bilincselés 14 óra 40 perctől 19 óra 30 percig tartott.

A jelentés utal rá, hogy a panaszosnak az intézkedés során sérülése, valamint a rendőri fellépés során anyagi kára nem keletkezett. A panaszos a fogvatartásról kérte hozzátartozója értesítését.

Az intézkedés alapjául szolgált cselekményekről a jelentés az alábbiak szerint számol be. A rendőrök szolgálatuk teljesítése során észlelték, hogy a 7-es főút 87-es kilométerszelvénye előtti szakaszon egy fehér színű gépkocsi a záróvonalat átlépve megelőz egy traktort. A szabálysértést észlelve r. őrm. a gépkocsit szabályos „megállj” jelzést adva kívánta megállítani. A jármű vezetője azonban ekkor nagyot fékezett, jobbra fordult, majd megállt a szántófölddel szemben. A rendőrök a gépkocsi vezetőjét és utasát intézkedés alá vonták. A vezetővel szemben ezt követően Spiratest alkoholszondát alkalmaztak, azonban azt a sofőr nem volt hajlandó megfűjni. A jármű utasa, vagyis a panaszos az intézkedés során „a hivatalos eljárást megkerülve” kívánt a sofőrnek segíteni azzal, hogy több alkalommal is

megkérdezte, nem lehetne-e az ügyet valahogy máshogy elintézni, közben pedig készpénzt tartott a kezében. Miután a gépkocsi vezetője az intézkedés során „lefejelte” r. őrmestert, a rendőrök testi kényszeret, majd bilincset alkalmaztak vele szemben. Ezt követően a sofőrt és a panaszost elfogták, és a Polgárdi Rendőrörsre előállították.

A panaszost védelemhez való jogáról a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. § (4) bekezdése alapján szóban tájékoztatták. Az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján továbbá tájékoztatót kapott az előállítás okáról és igazolást vett át annak időtartamáról. A panaszos fogvatartásának az oka 19 óra 50 perckor szűnt meg, a rendőrség épületéből ekkor elbocsátották. A jelentéshez csatolt parancsnoki vélemény és kivizsgálás megállapításai szerint a jelentésben megjelölt intézkedések végrehajtása és a kényszerítő eszköz alkalmazása jogszerű és szakszerű volt, a rendőri fellépés során nem sérült továbbá az arányosság követelménye sem.

A panaszos előállításának időtartamáról kiállított igazolás szerint szabadságának korlátozása 2011. február 17-én 14 óra 30 perctől 19 óra 50 percig tartott. A panaszos hozzátartozója vagy képviselője értesítését kérte, az előállításával és a rendőri intézkedés módjával szemben panasszal nem élt, élelmezést nem kért.

A panaszos az előállított/elővezetett személy jogairól, kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről elnevezésű tájékoztatón aláírásával igazolta, hogy az iratból egy példányt átvett, a szükséges tájékoztatást megkapta.

A panaszos a nyilatkozat elnevezésű dokumentum aláírásával elismerte, hogy az Rtv. 92-93. §-ai alapján jogorvoslati lehetőségeiről tájékoztatták; a vele szemben alkalmazott személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel vagy a kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban panasszal nem élt, panasz esetén sérelmeiről nyolc napon belül nyilatkozik; az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése alapján az előállítás okáról, annak várható időtartamáról a tájékoztatást szóban vagy írásban megkapta; az előállítás időtartamáról kiállított igazolást átvette; sérülése a rendőri intézkedés idején nem keletkezett, orvosi ellátásban nem részesült; fertőző betegségben nem szenved. Kérte továbbá, hogy az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése alapján fogvatartásáról egy hozzátartozóját értesítsék, akinek nevét, címét és telefonszámát a rendőrség rendelkezésére bocsátotta.

A nyomozó hatóság eljáró tagjai a panaszostól lefoglalták a vele szemben 2011. február 17-én 14 óra 40 perckor foganatosított rendőri intézkedés során tőle elvett 3500 forint készpénzt, amelyet ezt követően a Székesfehérvár Rendőrkapitánysághoz szállítottak be.

A lefoglalásról készített jegyzőkönyv szerint az eljárási cselekményre a Btk. 253. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntette elkövetésének megalapozott gyanúja miatt a panaszos ellen folyamatban lévő eljárásban 18 óra 30 perckor került sor.

A panaszos néhány nappal a sérelmezett eseményeket követően, 2011. február 24-én jogi képviselője útján panaszt tett, mely miatt a kapitányságvezető a büntetőeljárás jogerős befejezéséig a rendőri intézkedés elleni panasz tárgyában indult eljárást felfüggesztette. A végzés ellen fellebbezés nem érkezett.

A panasz részletes vizsgálatakor az alábbiakat állapítottam meg.

A panaszeljáráásban mindenekelőtt azt volt szükséges megvizsgálni, hogy a hatáskör alapján valamennyi panaszosi sérelem kivizsgálása elvégezhető -e.

A rendőr feladatát a rendőri intézkedés foganatosítása időpontjában hatályos Rtv. 1. § (1) bekezdése, valamint a panaszjogának érvényesítését az Rtv. 92. § (1) bekezdése határozza meg.

Az Rtv. 1. § (1) bekezdés szerint, „*A Magyar Köztársaság Rendőrségének (a továbbiakban: rendőrség) feladata a közbiztonság és a közrend védelme, az államhatár őrzése, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár rendjének fenntartása, a terrorizmus elleni küzdelem és az e törvényben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés*”.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdés alapján, „Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”.

A fentiekből következik, hogy az adott panaszeljáráásban csak az eljárás alapjául szolgáló beadványt előterjesztő személyt ért sérelmeket vizsgáltam, a más személy alapjogát érintő vagy sértő rendőri intézkedések minősítését nem végeztem el.

Megállapítható, hogy jelen eljárásnak nem tárgya a rendőrség azon tevékenységének vizsgálata, amelyet nem az Rtv., hanem más jogszabály, így – jelen esetben – a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) alapján foganatosított. Márpedig a panaszos azon kifogásai kapcsán, amelyek a védelemhez fűződő jogának érvényesülésével, a kihallgatásával és a jegyzőkönyv aláírásának a körülményeivel kapcsolatosak megállapítható, hogy az alapjául szolgáló rendőri magatartást, vagyis az eljárás alá vont személy kihallgatásával kapcsolatos eljárási szabályokat a Be. szabályozza. A Be. vonatkozó normáinak megsértése esetén a panaszos a Be. törvényben foglalt, a nyomozás során igénybe vehető jogorvoslatokra vonatkozó rendelkezései (195-199. §) szerint kereshet jogorvoslatot.

Összefoglalva megállapítható, hogy nem állt módomban vizsgálni a panaszos társának sérelmeit, továbbá azt, hogy a panaszos gyanúsított kihallgatása alkalmával a nyomozó hatóság tagjai a vonatkozó törvényi előírásokat betartották-e.

A panaszos által a rendőri intézkedés kapcsán konkrétan megfogalmazott kifogásokra vonatkozóan álláspontom a következő.

II. 1.) A panaszos sérelmezte az igazoltatást, illetve azt, hogy indokolt volt -e.

A rendőri jelentés szerint a panaszos igazoltatását az Rtv. 29. §-a (1) bekezdése alapján került sor.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése alapján „*A rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy*

más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”.

A rendőri jelentésben foglaltak és a panaszos által előadottak megegyeznek abban a tekintetben, hogy amikor a közlekedési ellenőrzést végző rendőrök a gépkocsi sofőrje meglátta, hirtelen fékezéssel reagált, és a gépkocsival az út menti murvás padkán állt meg. A panaszos szerint ennek oka az volt, hogy a hirtelen fékezés miatt a gépkocsi lefulladt, és a murvás útpadkára gurult ki, miközben a rendőrök azt állítják, hogy a fékezést követően a gépkocsi jobbra fordult, és a sofőr az útpadkán kívánt visszafordulni, kísérlete azonban kudarcba fulladt, mert a jármű a murvában elakadt. A jármű megállása nem a szokásos módon történt, így a rendőrök joggal feltételezték, hogy a gépjárműben tartózkodók esetleg megpróbálták kivonni magukat a rendőri ellenőrzés alól, vagy a gépjármű vezetője szeszest fogyasztott és ezzel összefüggésben került sor a gépkocsinak a padkán való megakadását eredményező vezetési manőverre. Annak oka, hogy egy járműben utazók – feltételezhetően – megkísérlik kivonni magukat a rendőri intézkedés alól, nem csak a gépkocsit, vagy annak vezetőjét, hanem az utast érintő körülmény is lehet (pl. a gépkocsi utasa ellen körözés van kiadva).

Megállapítható, hogy a gépkocsi megállásának körülményeiből a rendőrök következtethettek arra, hogy a gépkocsiban utazók szándéka a rendőri intézkedés elkerülésére irányult, ezért az Rtv. 29. § (1) bekezdésben foglaltak alapján az igazoltatás a gépkocsi utasa tekintetében is indokolt volt, ezért a panaszt elutasítom.

II. 2.) A panaszos sérelmezte az előállítás jogszerűségét, illetve annak hosszúságát aránytalannak tartotta.

A panaszos beadványában foglaltak szerint, amikor szóváltás alakult ki az egyik rendőr és a gépjármű vezetője között a rendőr nem megfelelő hangneme miatt, ő maga kérte mindkét felet, hogy beszéljék meg a nézeteltérést, azonban a helyzet elfajulását nem tudta megelőzni. Állítása szerint, az egyik rendőr gúnyos kérdést intézett hozzá, amiből a panaszos arra következtetett, hogy a rendőr szerint a panaszos „pénzbeli megbeszélésre” utalt. Miközben a társát a rendőrök a szolgálati járműhöz vitték, a panaszos telefonált az egyik barátjának, majd a telefonálást követően a rendőrök őt is minden indok nélkül megbilincseltek, majd közölték, hogy velük kell mennie. Amikor a panaszos annak okára kérdezett, a rendőrök azt felelték neki, „vesztegetés”.

A rendőrök előadása szerint ugyanakkor az események a következők szerint zajlottak. A sofőr az okmányai keresése közben a zsebéből elővett egy kisebb pénzköteget, amit ismeretlen célból átadott a panaszosnak. Ezt követően a sofőrrel a rendőrök a helyszínen közölték, hogy a Polgárdi Rendőrőrsre elő fogják állítani hiteles Seres Ethylometer készülékkel történő alkoholvizsgálat végrehajtása céljából. Az intézkedés során azonban a panaszos azzal a kérdéssel fordult a rendőrökhöz, hogy „nem lehetne-e ezt az egészet négy szemközt elintézni”, amelyre válaszul a rendőrök tájékoztatták a várható hivatalos eljárás menetéről, elkerülendő az esetleges félreértéseket. A panaszos a fent említett kérdést újra, több alkalommal megismételte, miközben a sofőrtől kapott pénzt a kezében tartotta, és többször a r. törm. felé nyújtotta. Ezen eseményeket követően a rendőrök a panaszossal is közölték, hogy előállítják a Polgárdi Rendőrőrsre, amelynek okaként vesztegetés bűncselekmény alapos gyanúját jelölték meg. Az intézkedő rendőrök a panaszossal szemben tehát az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személy elfogását hajtották végre.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint, „*A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek*”.

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 42. §-ának (1) bekezdése a fenti rendelkezést azzal egészíti ki, hogy „*A rendőr a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt a tettenérés helye szerint illetékes, szükség esetén a legközelebbi rendőri szervhez állítja elő*”.

Megállapítható, hogy a rendőrnek a szándékos bűncselekményen tetten ért személlyel szemben az előállítás tekintetében nincs mérlegelési jogköre, **elő kell állítania**.

A Be. 126-128. §-ához fűzött indokolás szerint tettenérés akkor áll fenn, ha az elkövető a bűncselekmény törvényi tényállását szemtanú (az elfogó) jelenlétében valósítja meg, azonban tettenérésnek minősül az is, ha az elkövetőt a helyszínről távoztában vagy üldözés után fogják el, tehát ha a cselekmény elkövetése és az elkövető elfogása közötti folyamat nem szakad meg.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (továbbiakban: Btk.) 253. §-ának (1) és (2) bekezdése értelmében vesztegetést az valósít meg, „*Aki hivatalos személy működésével kapcsolatban, neki vagy reá tekintettel másnak jogtalan előnyt ad vagy ígér, büntetett követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.*
(2) *Büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a vesztegető, ha az előnyt azért adja vagy ígéri, hogy a hivatalos személy a hivatali kötelességét megszegje, a hatáskörét túllépje vagy a hivatali helyzetével egyébként visszaéljen*”.

A korábban már idézett Rtv. 92. § (1) bekezdésben foglaltara tekintettel jelen eljárásnak nem feladata annak megállapítása, hogy a panaszos követett-e el bűncselekményt vagy szabálysértést. Ugyanakkor megállapítható, hogy a panaszos maga is említette a beadványában, hogy többször kérte a rendőröket a helyszínen, hogy beszéljék meg a kialakult helyzetet, és már a helyszínen nyilvánvaló volt számára az is, hogy a rendőrök valamely kijelentését úgy értelmezték, hogy az vesztegetés gyanúját alapozta meg. A panaszos magatartása mutatható olyan elemeket, amelyek megalapozhatták a rendőrök arra vonatkozó feltételezését, hogy a panaszos megpróbálja megvesztegetni őket, így fennállt a bűncselekmény elkövetésének olyan mértékű gyanúja, amely a panaszos előállítását megalapozta, ezért a panaszt elutasítom.

Az előállítás időtartamával kapcsolatos panasz vizsgálatakor az alábbiakat állapítottam meg.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés szerint, „*a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.*”

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint „*A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával*”.

A panaszos előállításának időtartamáról kiállított igazolás szerint a szabadságkorlátozása 2011. február 17-én 14 óra 30 perctől 19 óra 50 percig tartott. Az előállítás ideje alatt az intézkedő rendőrök bilincset alkalmaztak, majd a rendőrorrs épületében a panaszos ruházatát átvizsgálták. A csatolt jegyzőkönyv tanúsága szerint, 18 óra 30 perctől

kezdődően a panaszostól a rendőrök készpénzt foglaltak le, ami 18 óra 45 perctől tartott. A r. szds., őrsparancsnok 2011. február 17-én készített jelentésében foglaltak szerint, a sérelmezett eseményekkel összefüggésben a panaszost személyesen hallgatta meg, mely meghallgatás 19 óra 30 perctől kezdődött, és 19 óra 50 perckor már a panaszost szabadon is bocsátották. Arra vonatkozóan, hogy a panaszos gyanúsítottként vagy tanúként hallgatták ki, az iratok nem tartalmazzak utalást.

A Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének álláspontja szerint, a Panasztestület nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a panaszossal szemben, az előállítása jogalapjaként megjelölt, a Btk. 253. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntett elkövetésének gyanúja állt fenn. Ezen túlmenően, a rendőri intézkedéssel érintett társa, a gépjármű vezetője személyével kapcsolatban fennálló, hivatalos személy elleni erőszak, illetve járművezetés ittas vagy bódult állapotban bűncselekmények gyanúját megalapozó események tanúja is volt, illetve a bűncselekményben való érintettségének esetleges tisztázását is – amennyiben felmerül – az előállítás idején kerül tisztázásra. Az egymástól szét nem választható történések egyike, a hivatalos személy elleni erőszak, az 53/2010. (OT 31.) ORFK utasítás alapján kiemelt, parancsnoki vizsgálatot és írásos jelentést igénylő esemény. Ezen túlmenően, valamennyi bűncselekmény nyomozása, a Be. alapján, jelen szituációban a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészség hatáskörébe tartozott. Ezen okból a Polgárdi Rendőrőrs beosztottai, túlnyomórészt ügyészi utasításra többféle irányultságú, ámde csak részben adminisztratívnak nevezhető intézkedéseket folytattak le, melyek mindegyike a panaszos előállításának céljaként értékelhető, feltétlenül indokolt rendőri tevékenység volt. Fontos kihangsúlyozni azt is, hogy a rendőri tevékenység egy része a további, esetleg halasztást nem tűrő büntetőeljárás intézkedések irányultságára vonatkozó ügyészi döntés, végleges álláspont előkészítése érdekében zajlott. Időre volt tehát szükség az intézkedés helyszínéről, az őrs épületébe történő beszállításhoz, az előállításhoz kapcsolódó kötelező iratok megírásához, az intézkedés során tapasztalt bűncselekmények észlelésére vonatkozó rendőri jelentés elkészítéséhez, a panaszos esetleges sérüléseire, illetve alkoholos befolyásoltságára vonatkozó orvosi vizsgálatok, mintavételek esetleges elvégzéséhez. Mindezeket rendőrkapitány úr mellékelte szakmai álláspontja, igen részletesen tartalmazza.

Megállapítható, hogy a panaszost érintő előállítás időtartama, nemhogy aránytalanul hosszú volt, hanem éppen ellenkezőleg, az Rtv. 33. § (3) bekezdésében biztosított 8 órás tartamot el sem érő, a számára lehető, legkevesebb jogkorlátozásra törekvő, az arányosság követelményének megfelelő rendőri intézkedésnek tekinthető.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés értelmében, *„a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani”*.

Bár azt a panaszos nem feltétlenül észlelte, a feladatok számát és a rendelkezésre álló létszámot tekintve, a háttérben egy rendkívül ütemes munkavégzés folyt, nem utolsó sorban ennek, és az ügyészi döntésnek köszönhetően az előállítása, 5 óra 20 perc elteltével meg is szűnt.

Álláspontom szerint nem lehet megítélni az előállítás időtartamának arányosságát kizárólag az eljárás alá vont személlyel szemben közvetlenül foganatosított, az ő személyes jelenlétében zajló intézkedések időtartama alapján. Az előállítás alapjául szolgáló eseményekkel összefüggésben rendszerint számos olyan cselekményt szükséges elvégezni, amelynél az előállított személy részvétele szóba sem jöhet. Az Rtv. 33. § (3) bekezdésének második mondata értelmében az előállítás szükséges időtartamának meghatározását nem

elsősorban az elvégzett intézkedések mennyisége határozza meg, hanem az a körülmény, hogy az előállítás célja megvalósult –e vagy sem. A konkrét esetben a panaszossal szemben foganatosított kényszerintézkedés annak érdekében történt, hogy eldönthető legyen, sor kerüljön -e az ügyészség eljárására. Minderre tekintettel az előállítás célja az ügyészi döntés meghozataláig semmiképpen sem valósulhatott meg.

A fenti okok alapján megállapítható, hogy a panaszos előállításának időtartama nem volt aránytalanul hosszú, illetve nem haladta meg az intézkedés céljának eléréséhez szükséges időtartamot, ezért a panaszt e tekintetben is elutasítom.

II. 3.) A panaszos nehezményezte a bilincs alkalmazásának jogszerűségét és annak időtartamát.

II. 3. 1. A bilincs alkalmazásának vizsgálata.

Az intézkedő rendőrök jelentése szerint a kényszerítő eszköz alkalmazására az Rtv. 48. §-ának c) pontja alapján került sor.

Az Rtv. 48. § c) pontja szerint, a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy szökésének megakadályozására.

A bilincselés 14 óra 40 perctől 19 óra 30 percig tartott. A rendőrségi iratok a panaszos bilincselést megelőző magatartását az intézkedés szemlélőjeként jellemezte, illetve szóban próbálta meg a gépkocsi vezetőjét csillapítani. A kapitányságvezető jelentése szerint, a bilincs alkalmazásával összefüggésben megjegyezte, hogy a panaszos ugyan nyugodtan viselkedett, a törvény indokolása szerint azonban a bilincs megelőző jellegű kényszerítő eszköz, alkalmazásához nem szükséges, hogy az intézkedés alá vont személy ellenállást tanúsítson. A kétfős rendőrrjárőr továbbá – a kapitányságvezető szerint joggal – a két intézkedés alá vont személy egyszerre történő előállítását így találta biztonságosnak.

A Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének jelentésében foglaltak szerint, gépjárművel történő szállítás tekintetében a bilincselés indokolatlansága és a kellő jogalap hiánya intézkedéstaktikai szempontból sem merülhet fel, hiszen kettő rendőrnek kellett kettő személyt előállítani a Rendőrkapitányságra. A panaszos látszólagos együttműködő készsége nem zárja ki esetleges szökésének gondolatát, szándékai megváltoztatásának, hirtelen cselekvéseinek lehetőségét. Az őt érintő további intézkedésekre azért került sor, mert a rendőri eljárás befolyásolására irányuló, szándékos, egytől öt évig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekményt követett el. Azzal, hogy cselekménye, következmények nélkül nem marad, nyilván adott helyzetben már számolnia kellett. Hirtelen elhatározásokra való hajlandóságát elvileg az is alátámasztja, miszerint „mintegy kívül állóként” próbálta meg a társát érintő rendőri intézkedés irányát befolyásolni, jogellenes cselekményével. Ezen túlmenően – saját bevallása szerint is – ittas állapotban volt, így állapota kiszámíthatatlannak is tekinthető.

A Szolgálati Szabályzat 4. § (4) bekezdésben foglaltak alapján, „*A rendőri intézkedés közben körültekintően kell eljárni. A rendőrnek arra kell törekednie, hogy megelőzze, hogy megtámadják, lefegyverezzék, figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják, vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel*”.

A Szolgálati Szabályzat 60. § (1) bekezdés c) pontja szerint, „*Bilincs alkalmazása különösen azzal szemben indokolt, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének*

megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg”.

A panaszos, az erőszakos cselekményt elkövető társával egy járműben került szállításra, így véleményem szerint saját érdeke, a rendőrök és a közlekedésben részt vevő más személyek biztonsága, illetve a megjelölt törvényhely kellő jogalapot biztosítottak a bilincs alkalmazására, ezért nevezett ezen sérelmét elutasítom.

II. 3. 2. A bilincs alkalmazása időtartamának vizsgálata.

A bilincseléssel összefüggésben a panaszos sérelmezte, hogy a rendőrség épületében a bilincset végig rajta tartották, azt csak a dokumentáció aláírásához vették le róla.

A kapitányságvezető jelentésében foglaltak szerint, a Polgárdi Rendőrőrsön kialakított előállító helyiség egy fő elhelyezésére alkalmas, abban a két fő elkülönítése nem lett volna kivitelezhető, ezért a panaszost az előállítása időtartamára a rendőrőrs aulájában helyezték el, ahol a rendőrök folyamatosan – felváltva – szemmel tartották. Tekintettel arra, hogy az előállító helyiségben a biztonságos őrzés feltételei értelemszerűen biztosítva vannak, az előállító helyiségen elhelyezett személyről a bilincset levették, míg az aulában elhelyezett, nagyobb mozgástérrel rendelkező panaszosról nem.

Korábban kifejtettek szerint, a kényszerítő eszköz alkalmazása megítélésem szerint az Rtv. 48. § c) pontja alapján, helyes és jogszerű volt.

A Szolgálati Szabályzat 51. § (1) bekezdésben foglaltak szerint *„Az előállított személyt előállító vagy biztonságos őrzését szolgáló más helyiségben kell elhelyezni. Az azonos ügyben előállítottakat el kell különíteni. Az elővezetett vagy az 48. § (1) bekezdése vagy az 50. § (3) bekezdése alapján visszatartott személyt, ha az intézkedés sikeresen csak így hajtható végre, a Rendőrségen történő visszatartás idejére előállító helyiségben lehet elhelyezni. Ha az előállító helyiségben előállított, elővezetett vagy visszatartott személy van, gondoskodni kell az állandó őrzéséről”.*

A rendőri jelentések szerint, a Rendőrség épületében nincs más olyan hely, ahol a fogvatartott elzárását biztonságos módon, szökését, önkárosítását, más jogsértő cselekményét megelőzendő, szabályosan végre lehetne hajtani. A panaszos látszólagos nyugodtsága mellett esetleges szökésre, vagy támadásra irányuló szándéka a korábban részletezett indokok alapján nem volt kizárható, előállító helyiségben elhelyezett társánál, lényegesen nagyobb mozgástérrel rendelkezett, így az eljáró rendőrök ezt a különbséget és az ebben rejlő veszélyt, őrzésbiztonsági deficitet, a bilincs alkalmazásával igyekeztek csökkenteni.

Megjegyzem, meglehetősen nehéz utólagosan annak a megítélése, hogy az intézkedések eredményessége és az előállított személlyel kapcsolatba kerülő más személyek biztonsága, a bilincs alkalmazása nélkül is biztosított lett volna.

Megítélésem szerint, a bilincshasználat rendkívül hosszú időn, közel öt órán keresztül tartott alkalmazása az ügy tárgyi súlyra tekintettel nem volt aránytalan, ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.

II.4.) A panaszos kifogásolta azt, hogy a mobiltelefonját elkérték és kikapcsoltatták vele.

A panaszos azt sérelmezte, hogy a rendőrörsre érkezést követően elkérték a mobiltelefonját, majd megkérdezték, hogy készített-e felvételeket. A panaszos nemmel felelt, azonban a rendőrök a készüléket tüzetesen átvizsgálták, majd kikapcsoltatták vele.

A Szolgálati Szabályzat 51. § (3) bekezdése alapján, *„Az előállító helyiségben történő elhelyezéskor, az előállított, elővezetett, visszatartott személyt fel kell világosítani az intézkedés várható időtartamáról. Ruházatát át kell vizsgálni, és tőle el kell venni azokat a tárgyakat, amelyeket fogva tartáskor sem tarthat magánál. Nyilatkoztatni kell sérüléséről, esetleges panaszáról, szükség esetén orvosi ellátásban kell részesíteni”.*

A rendőri jelentésből megállapítható, hogy panaszos előállító helyiségben történő elhelyezésére nem volt lehetőség, (mivel az előállító helyiség egy fő befogadására alkalmas és ott a panaszos társát helyezték el.) Az utalt jogszabályhely rendelkezése szerint, a rendőrségnek abban az esetben, ha a panaszost előállító helyiségben helyezték volna el, gondoskodnia kellett volna a panaszos mobiltelefonjának az elvételéről és letétbe helyezéséről. Arra az esetre vonatkozóan azonban – ahogyan az a konkrét ügyben is történt –, amikor az előállított elhelyezésére nem az előállító helyiségben kerül sor, a vonatkozó jogszabályok nem tartalmaznak felhatalmazást az intézkedés alá vont személy tárgyainak, így adott esetben a mobiltelefonjának az elvételére. Mindezek tükrében a rendőrség által adott nyilatkozat tanúsága szerint, mindekre nem is került sor.

Ezzel szemben a panaszos úgy nyilatkozott, hogy mobiltelefon-készülékét a rendőrörsön elvették-e tőle.

Az ellentmondást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetséges feloldani, így nem lehet egyértelmű álláspontot sem kialakítani a tényleges történéssel kapcsolatosan, ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.

II. 5.) A panaszos sérelmezte, hogy az előállítás során az aulában helyezték el, illetve az előállítás ideje alatt sem enni, sem inni nem kapott.

II. 5. 1. Az előállítás során a panaszos elhelyezésének vizsgálata.

A panaszos a rendőrörsön töltött idő kapcsán kifogásolta, hogy az örs épületében több órán keresztül az aulában várakoztatták, illetve a körülbelül 8 órán át tartó intézkedés során sem ételt, sem vizet nem adtak neki.

A panaszos elhelyezésével kapcsolatosan a korábban már idézett Szolgálati Szabályzat 51. § (1) bekezdése utal. A rendőri jelentésből az is megállapítható, hogy a Polgári Rendőrörsön kialakított előállító helyiség egy fő elhelyezésére alkalmas, abban a két fő elkülönítése értelem szerűen nem lett volna lehetséges. Ezért a panaszost előállítása időtartamára a rendőrörs aulájában helyezték el, ahol a rendőrök folyamatosan – felváltva – szemmel tartották.

A hivatkozott rendelkezés ismeretében leszögezhető, hogy nem ütközött jogszabályba a rendőröknek az az eljárása sem, hogy a panaszost és a gépkocsi sofőrjét egymástól elkülönítve helyezték el, sem pedig az, hogy a panaszost a szabadságkorlátozás idejére nem az előállító helyiségbe zárták, hanem a rendőrörs aulájában ültették le. A várakoztatás időtartamát a 3.) pontban már értékeltem.

II. 5. 2. Az előállítás során a panaszos étellel és ivóvízzel történő ellátásának vizsgálata.

A panaszos kifogásolta, hogy az előállítása során sem ételt, sem italt nem kapott.

Az igazolás rendőrségi előállítás időtartamáról kitöltött nyomtatvány szerint a panaszos az előállítása során ételmezést nem kért. Az intézkedő rendőrök jelentése rögzíti, hogy a panaszosnak a rendőrök 14.30 óra és 15.00 óra között nem biztosítottak ételmezt és ivóvizet, azonban az azt követő időszakban az előállított panaszosnak biztosított volt az ivóvíz, azonban a rendőrök nyilatkozata szerint italt, ételmezést nem kért.

Jogszabályi rendelkezések hiányában az előállítottak ételmezését illetően a 26-326/3/2006. számú, az Országos Rendőr-főkapitányság Közbiztonsági Főigazgatója által kiadott körlevélhez (ORFK körlevél) mellékelt tájékoztató tartalmaz iránymutatást. Eszerint az ételmezésnél az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani, és a fogvatartásért felelős vezetőnek helyi intézkedésben kell szabályoznia, hogy ki a felelős az ételmezt biztosításáért. Célszerű az ételmezt átvételét írásban is dokumentálni. A tájékoztatóban foglaltakat az előállítottakkal minden esetben ismertetni kell, melynek tényét az érintett aláírásával is igazolja. A tájékoztató vonatkozó pontja szerint az előállított jogosult rá, hogy öt órát meghaladó fogvatartás esetén ételmezt kérjen. A panaszos fogvatartása 14 óra 30 perctől 19 óra 50 percre, tehát közel öt és fél órán tartott, így a hivatkozott előírás alapján joga volt ételmezt kérni. Megállapítható ugyanakkor, hogy a fogvatartással összefüggő valamennyi iraton – amelyeket a panaszos aláírásával is ellátott – az szerepel, hogy nem kért ételmezést. A rendőrséget a jelenleg hatályos normák alapján a fogvatartott kérelmére terheli az ételmezési kötelezettség, így a rendőrök nem követtek el mulasztást, ezért a panaszt az ételmezés tekintetében elutasítom.

Az ivóvíz biztosításával kapcsolatosan az alábbiak állapíthatók meg.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint, „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 16. § (4) bekezdés értelmében, „A rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni. A rendőr az ilyen magatartás tanúsítójával szemben, annak megakadályozása érdekében, a szolgálati beosztására, a rendfokozatára, személyére tekintet nélkül köteles intézkedni”.

A felek egymásnak ellentmondó nyilatkozatai miatt azonban nem volt egyértelműen tisztázható, hogy e tekintetben miként zajlottak az események, kellő bizonyítottság hiányában nem állapítható meg, hogy a panaszosnak az előállítás ideje alatt kapott -e inni vagy nem, ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.

III.

A Panasztestület az állásfoglalásában a panaszos kb. öt és fél órás fogvatartását az elvégzett eljárás cselekményekhez mérten aránytalanul hosszúnak ítélte meg.

A panasztestület megállapításaival a határozat II. rész 2. pontjában foglaltak alapján nem értek egyet.

A Panasztestület állásfoglalásában leírta, hogy a panaszos által az intézkedés idején tanúsított magatartás nem teremtett megfelelő jogalapot a bilincs alkalmazására.

A Panasztestület álláspontjával az alábbiak alapján nem értek egyet, melynek indokolását a II. 3.1. pontjában részleteztem.

A Panasztestület az állásfoglalásában a panaszosnak az előállítás során a rendőrségi épületben tartózkodásának ideje alatt indokolatlannak tartotta a bilincs folyamatos alkalmazását.

A Panasztestület ezen álláspontjával a II. 3. 2. pontjában foglaltakra tekintettel nem értek egyet.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) és 326. § (7) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdése, 109. § (1) és (3) bekezdései;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 1. § (1) bek., 2. § (1) bek., 15. § (1) bek., 92. § (1) bek., 93/A. § (7) és (9) bekezdései, 97. § (1) bekezdés b) pontja; 48. § a-d. pontjai, 61. § (1) bek., 20. § (2) bek., 33. § (1) bek. a) pontja (3) bek., 31. § (1) 61. § (1) bek., 16. § (4) bek., 48. § c) pontja,
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 42. § (1) bek., 51. § (1) és (3) bek.,
- Btk. 253. § (1) és (2) bek.,

Budapest, 2011. december ,, ,,,

**Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány**